

Arrest

nr. 312 914 van 12 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
B-1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 9 september 2024 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 maart 2024 houdende weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2024 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 1 juli 2024 toe op de luchthaven van Zaventem vanuit Belgrado (Servië).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 2 juli 2024 een beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 1/07/2024 om 23:07 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/VVR, Luchthaven ZAVENTEM,

werd door ondergetekende M.(...) G.(...)

de-heer/mevrouw:

achternaam A.(...) voornaam E.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) vrouw die de volgende nationaliteit heeft SYRIE wonende te houder van het document nummer afgegeven te op

houder van visum nr van het type afgegeven door geldig van tot

voor een duur van dagen, met het oog op:

afkomstig uit Belgrade Beograd met JU272 (het gebruikte transportmiddel vermeden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht)

,op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / ven geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument

(...)

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart een visumplichtige nationaliteit maar is niet in het bezit van een geldig visum of machtiging tot verblijf

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. in haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid ratione temporis van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De verwerende partij stelt hierbij het volgende:

“Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij middels haar inleidend verzoekschrift de nietigverklaring én schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vordert van een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) van 01.07.2024.

Van voormelde beslissing werd aan de verzoekende partij op 02.07.2024 kennis gegeven, zoals de verzoekende partij ook uitdrukkelijk erkent in haar inleidend verzoekschrift.

Artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet luidt evenwel als volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.”

Conform de ter zake relevante wetsbepalingen dient het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing uiterlijk binnen de dertig dagen na kennisgeving van de bestreden beslissing te worden ingediend.

Terwijl huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid én tot nietigverklaring door de verzoekende partij slechts is ingesteld bij verzoekschrift van 09.09.2024, zijnde meer dan twee maanden na de kennisgeving van de bestreden beslissing.

Derhalve is het beroep van de verzoekende partij onontvankelijk ratione temporis.

Het is pertinent op te merken dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift ook uitdrukkelijk erkent dat de wettelijke beroepstermijn verstreken is. Evenwel meent de verzoekende partij dat onder verwijzing naar het EVRM kan worden geargumenteed dat de beschikbare rechtsmiddelen (en daarbij horende termijnen) geen effectief rechtsmiddel zouden uitmaken.

Om die reden meent de verzoekende partij dat het verstrijken van de beroepstermijn haar niet kan worden tegengeworpen.

In een uitgebreid betoog meent de verzoekende partij dat zij -op het ogenblik dat de beroepstermijn nog liep- niet in de mogelijkheid was om een grief te ontwikkelen met betrekking tot de schending van artikel 3 EVRM in het licht van een terugdrijving naar Servië, omdat deze bestemming pas nadien zou zijn kenbaar gemaakt aan de verzoekende partij.

De overwegingen van de verzoekende partij kunnen niet overtuigen.

Sedert 02.07.2024 is de verzoekende partij immers expliciet door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in kennis gesteld van het feit dat de toegang tot het Belgische grondgebied aan haar werd geweigerd, met een beslissing tot terugdrijving.

Er kan dan ook geen ernstige betwisting bestaan nopens het feit dat de verzoekende partij met ingang van voormelde datum wist of behoorde te weten dat zij zou worden teruggedreven naar het land van waaruit zij -zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten- naar België was afgereisd.

Het is dan ook weinig ernstig om te beweren dat de verzoekende partij pas na het verstrijken van de beroepstermijn zou geweten hebben naar welk land zij zou worden teruggedreven.

Ten onrechte meent de verzoekende partij in dit kader dat de beroepstermijn slechts tien dagen zou hebben bedragen, vermits de verzoekende partij op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing nog niet werd vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Overeenkomstig artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet beschikte de verzoekende partij aldus wel degelijk over een termijn van dertig dagen om een gewoon beroep tot nietigverklaring, desgewenst met vordering tot schorsing in te dienen.

Terwijl zij vervolgens -zodra de beslissing tot terugdrijving uitvoerbaar werd- een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid had kunnen instellen overeenkomstig artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt volstrekt niet aannemelijk dat zij in de gegeven omstandigheden niet over een volwaardig rechtsmiddel zou hebben kunnen beschikken.

Een verwijzing naar het arrest SINGH van het EHRM is in dit kader niet pertinent, vermits de betreffende rechtspraak werd gewezen naar aanleiding van een andere casus, waarvan de feitelijke omstandigheden niet vergelijkbaar zijn met de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt. Zo onder meer was er sprake van een beslissing tot terugleiding en niet van een beslissing tot terugdrijving.

Er kan moeilijk betwist worden dat de verzoekende partij wel degelijk wist vanuit welk land zij naar België was afgereisd, zodat zij tevens wist naar welk land zij zou worden teruggedreven.

Daarenboven -en zulks is uiteraard ook relevant- blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij naar België was afgereisd, omdat haar verloofde hier zou wonen en zij bij hem wou komen wonen (zie verklaring in het kader van het verzoek om internationale bescherming).

Dat de verzoekende partij kennelijk niet omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade naar België is afgereisd, vindt ook steun in het feit dat zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben moeten vaststellen dat de verzoekende partij geen enkel zicht heeft geboden op haar reële identiteit, de plaatsen waar zij heeft verbleven, dan wel haar eigenlijke asielmotieven.

Aldus klemt het a fortiori dat de verzoekende partij geen enkele gegronde reden had om -zo zij zich niet kon verzoenen met de beslissing tot terugdrijving- niet reeds een beroep tot nietigverklaring in te dienen binnen de wettelijke termijn van dertig dagen, te rekenen vanaf de kennisgeving, nu zij kennelijk slechts een hereniging met haar verloofde beoogt.

De verzoekende partij heeft echter nagelaten om binnen de wettelijk voorziene termijn een beroep tot nietigverklaring in te dienen en tracht op heden geheel ten onrechte de wettelijke beroepstermijn alsnog te omzeilen op grond van een niet-pertinent betoog nopens het vermeende gebrek aan een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Het beroep is wel degelijk onontvankelijk ratione temporis."

2.2. De ontvankelijkheid *ratione temporis* raakt de openbare orde (RvS 4 november 1980, nr. 20 686, Eeckman en Valcke). De rechter dient dus, zelfs ambtshalve, na te gaan of het beroep binnen de vervaltermijn werd ingesteld en moet ingaan op excepties van niet-ontvankelijkheid die dienaangaande worden opgeworpen. De beroepstermijn dient strikt te worden toegepast en de rechter zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671; RvS 27 maart 2001, nr. 94 316). Het is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken (RvS 15 juni 2012, nr. 219 733).

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 1 juli 2024 toekwam op de luchthaven van Zaventem vanuit Belgrado zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 juli 2024 een beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

2.4. Artikel 39/57 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende met betrekking tot de beroepstermijnen:

"§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

(...)

De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.

(...)"

De thans ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid moet krachtens artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet worden ingediend binnen de tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht. Toegepast op onderhavig geval en rekening houdend met de berekeningswijze uit artikel 39/57, §2 van de vreemdelingenwet was vrijdag 12 juli 2024 dus de laatste nuttige dag om op ontvankelijke wijze een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift te kennen dat deze termijn werd overschreden. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster evenmin een vordering tot (gewone) schorsing en een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend binnen de 'reguliere' beroepstermijn van dertig dagen uit artikel 39/57, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet (laatste nuttige dag = donderdag 1 augustus 2024), waarvan zij desgevallend naderhand, middels een verzoek tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, de versnelde behandeling had kunnen vragen.

De pas op 9 september 2024 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een beslissing die op 2 juli 2024 ter kennis werd gebracht, is dus manifest laatijdig. Verzoekster is zich hier blijkens haar verzoekschrift van bewust. Door haar verzuim om binnen de wettelijk voorziene termijnen een vordering in te stellen, is de bestreden beslissing thans in beginsel definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

2.5. De Raad stipt aan dat de beroepstermijn slechts kan worden verlengd indien de verzoekende partij ten gevolge van overmacht in de absolute onmogelijkheid verkeert om binnen de wettelijke termijn een beroep in te stellen. De bewijslast van het bestaan van overmacht ligt bij de verzoekende partij (RvS 23 mei 2003, nr. 119 779). De verhindering om het beroep tijdig in te dienen moet dus uitgaan van een van de menselijke wil onafhankelijke gebeurtenis, die onvoorzienbaar en onvermijdbaar is en die door het slachtoffer niet kan worden beïnvloed. (Cass., 9 oktober 1986, R.W., 1987-88, 778; zie P. VAN ORSHOVEN, "Nietontvankelijkheid, nietigheid, verval en andere wolfijzers en schietgeweren van het burgerlijk procesrecht", P&B, 2002, nr. 1, 3). De beoordeling van de redenen van overmacht komt toe aan de feitenrechter (RvS 16 december 2009, nr. 198 980; RvS 10 januari 2006, nr. 153 402).

2.6. Verzoekster stelt betreffende de ontvankelijkheid *ratione temporis* het volgende in haar verzoekschrift:

"(...)

Concernant la recevabilité ratione temporis, la décision de refoulement a été notifiée à la requérante le 2 juillet 2024 de sorte que le délai légal prévu à l'article 39/82 de la loi du 15 décembre 1980 pour contester cette décision est dépassé.

De ce fait, il convient alors de considérer la question de savoir si une norme supérieure à la norme consacrant ce délai permet d'écarter son application.

À ce titre, il convient de rappeler que le principe du respect de la hiérarchie des normes impose l'écartement des dispositions nationales contraires aux dispositions de la Convention européenne des droits de l'Homme! :

« Par un arrêt de principe rendu en 1971, la Cour de cassation a jugé que toutes les juridictions avaient le pouvoir (et même le devoir) de refuser d'appliquer une norme législative contraire à une disposition conventionnelle ayant reçu l'assentiment du législateur conformément aux exigences constitutionnelles et ayant effet direct dans l'ordre juridique belge. En 2004, elle a explicitement appliqué le même principe aux dispositions constitutionnelles en jugeant qu'un traité ayant effet direct, en l'occurrence, la Convention européenne des droits de l'homme, a primauté sur la Constitution ».

Concernant cette question, il doit être constaté que le recours ouvert par l'article 39/82 de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que la possibilité de réactiver ce recours par voie de mesures provisoires dans le cadre d'une procédure en extrême urgence, ne constituent pas, dans le cas d'espèce, des recours effectifs contre la mesure de renvoi dont fait l'objet la requérante.

En effet, ces recours n'auraient pas permis à la requérante de faire valoir un grief tiré de l'article 3 de la CEDH concernant son renvoi en Serbie puisque ce grief est né au moment où la destination de renvoi lui a été révélé, soit le jour où elle a fait l'objet d'une escorte à l'aéroport, soit à un moment où les délais de recours étaient dépassés.

Tout d'abord, l'article 39/82, § 1er de la loi du 15 décembre 1980 ouvre un recours en suspension ordinaire qui doit être introduit contre la décision de refoulement dans les dix jours lorsque l'intéressé est maintenu dans un lieu déterminé conformément à l'article 39/2 de la même loi :

« Lorsqu'un acte d'une autorité administrative est susceptible d'annulation en vertu de l'article 39/2, le Conseil est seul compétent pour ordonner la suspension de son exécution. La suspension est ordonnée, les parties entendues ou dûment convoquées, par décision motivée du président de la chambre saisie ou du juge au contentieux des étrangers qu'il désigne à cette fin. (...) Lorsque le requérant demande la suspension de l'exécution, il doit opter soit pour une suspension en extrême urgence, soit pour une suspension ordinaire ».

Concernant ce recours, la décision de refoulement peut être mise à exécution sans que Votre Conseil n'ait encore statué sur le pourvoi. Comme il sera expliqué ci-après, pour qu'il soit statué sur ce recours dans des

temps utiles, l'intéressé devrait alors demander à Votre Conseil de statuer sur le recours par voies de mesures provisoires une fois qu'à l'issue de la procédure d'asile, le refoulement est à nouveau exécutoire.

En effet, l'article 39/85, § 1° permet à la personne faisant l'objet d'une mesure d'éloignement ou de refoulement de demander à Votre Conseil, par voie de mesures provisoires, de statuer dans les meilleurs délais sur la requête en suspension ordinaire, introduite préalablement à l'encontre de la décision de refoulement, lorsque l'exécution de la décision devient imminente :

« Lorsque l'étranger fait l'objet d'une mesure d'éloignement ou de refoulement dont l'exécution devient imminente, en particulier lorsqu'il est par la suite maintenu dans un lieu déterminé visé aux articles 74/8 et 74/9 ou est mis à la disposition du gouvernement, l'étranger peut, par voie de mesures provisoires au sens de l'article 39/84, demander que le Conseil examine dans les meilleurs délais une demande de suspension ordinaire préalablement introduite, à condition qu'elle ait été inscrite au rôle et que le Conseil ne se soit pas encore prononcé à son égard. Cette demande de mesures provisoires doit être introduite dans le délai visé à l'article 39/57, § 1er, alinéa 3 ».

En l'espèce, d'une part, le recours en suspension ordinaire à introduire dans les dix jours de la notification de la décision n'aurait pas pu lui permettre d'indiquer qu'elle serait en proie à une violation de l'article 3 de la Convention dans le cadre de son renvoi vers la Serbie puisque le lieu de destination n'était pas connu de la requérante ni au moment où la décision a été prise, soit le 1er juillet 2024, ni endéans les délais dans lequel le recours ouvert devait être intenté, soit avant le 11 juillet 2024.

D'autre part, concernant les mesures provisoires, elles n'auraient pu être sollicitées efficacement puisque ces dernières ne peuvent être demandées que si un recours en suspension ordinaire a été introduit au préalable. Or, le recours en suspension ordinaire n'est pas effectif puisqu'il s'agirait de l'introduire à titre préventif dans l'hypothèse où la demande d'asile ne serait pas acceptée, tout en ne pouvant pas tirer de griefs de l'article 3 de la CEDH, le pays de destination étant inconnu à ce stade.

À cet égard, la requérante souhaite en plus apporter l'illustration du caractère inadapté des mesures provisoires lorsqu'un grief tiré de l'article 3 de la CEDH est invoqué concernant l'envoi d'une personne vers un pays autre que son pays d'origine.

En premier lieu, il est renvoyé à ce passage de l'arrêt Singh qui met en lumière le caractère inadapté des mesures provisoires et non conformes à l'article 13 de la CEDH :

“95. A supposer qu'une réactivation du recours par le jeu des mesures provisoires prévues par l'article 39/85 de la loi (paragraphe 37) ait été une possibilité pour les requérants de faire examiner leurs craintes une fois la destination fixée, la Cour constate que le Gouvernement ne fournit aucun exemple de jurisprudence démontrant qu'il s'agissait d'une voie présentant un degré suffisant de certitude en pratique. Au demeurant, la Cour note que la mesure d'éloignement qui fut délivrée aux requérants indiquait textuellement qu'un éventuel recours devait être introduit par voie de requête, dans les trente jours de la notification de cette décision (paragraphe 8). Il lui semble également clairement ressortir de l'article 39/80 de la loi sur les étrangers (paragraphe 35) que le recours contre la mesure d'éloignement est à introduire préalablement à l'issue du recours en plein contentieux dans le cadre de la procédure d'asile.

96. Ensuite, même en supposant que les requérants aient introduit un recours en annulation contre la mesure d'éloignement une fois que celle-ci fut devenue exécutoire et que la destination de transfert fut déterminée, la Cour s'interroge, avec les requérants, sur l'utilité pratique d'un tel recours. En effet, il lui apparaît que, de fait, leurs craintes liées à un retour en Afghanistan avaient été « épuisées » par le refus du CGRA puis du CCE de considérer que les requérants avaient la nationalité afghane et donc d'examiner le bien-fondé de leurs griefs tirés de l'article 3. Si l'effectivité d'un recours ne dépend certes pas de la certitude d'avoir une issue favorable, l'absence de toute perspective réaliste d'obtenir un redressement approprié pose problème selon l'article 13 (MSS, précité, § 394). Or, la Cour n'aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie.

97. La Cour n'estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu'avaient les requérants de saisir le juge judiciaire. Il lui suffit de constater que les recours dont il est question ne sont pas suspensifs de plein droit de l'exécution de la mesure d'éloignement et ne remplissaient donc pas une des exigences requises par l'article 13

de la Convention combiné avec l'article 3”.

Ensuite, dans une affaire similaire, il avait été fait usage de la possibilité offerte par l'article 39/85, §1er et donc à titre préventif, sans être sûr de la destination de renvoi, un recours en suspension ordinaire suivi d'une demande de statuer par voies de mesures provisoires au sens de l'article 39/85, §1er de la loi du 15 décembre 1980 lorsque la décision de refoulement est redevenue exécutoire a été introduite.

À cette occasion, par un arrêt du 13 mars 2024, Votre Conseil avait statué de la manière suivante :

“Verzoekster valt er in haar verzoekschrift echter over dat verweerder geen onderzoek heeft gedaan naar de vraag of ze een reëel risico loopt op een mensonwaardige behandeling of straf in Saoedi-Arabië.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de Conventie van Chicago en is van oordeel dat ze zal teruggestuurd worden naar het land waar ze ingescheept is om te landen op Belgisch grondgebied.

Verzoekster duidt echter niet nader op grond van welke bepaling van de Conventie van Chicago dit het geval is en of deze bepaling rechtstreekse werking heeft in België en hoe dit voorrang kan hebben op artikel 74/4 van de Vreemdelingenwet, temeer daar in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot invoering van de bepalingen 74/2 te.m. 74/4 wordt gesteld dat ze tot doel hebben bindende kracht te verlenen aan de

artikelen 3.35 en 3.36 van de Bijlage 9 bij het Verdrag van Chicago (Kamer, zitting 1986 1987, doc. 689/1 — 86/87, p.5.).

Maar zelfs als moet worden aangenomen dat de Conventie van Chicago de betrokken vervoersmaatschappij zou verplichten om verzoekster (enkel) terug te brengen naar Saoedi-Arabië, kan verzoekster nog niet gevolgd worden in haar betoog dat verweerder onderzoek moet verrichten naar een risico op schending van artikel 3 EVRM voor wat betreft dit land”.

Ainsi, même dans le cadre de l'usage des mesures provisoires, Votre Conseil a mis en lumière d'une part l'impossibilité de connaître à l'avance le pays de renvoi, d'autre part, sous-tend qu'aucun fondement n'apparaîtrait donner compétence à l'autorité chargée de la décision de refoulement d'évaluer un risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH à l'égard d'un pays tiers.

Encore, la décision de refoulement n'est prise qu'une seule fois par l'administration de la partie défenderesse au cours du parcours du demandeur d'asile. N'étant par exemple pas prise ultérieurement, notamment au moment où le lieu de destination est déterminé, l'intéressé ne peut introduire les recours ouverts pour ce type de décision et se prévaloir d'une potentielle violation de l'article 3 de la CEDH portant précisément sur le renvoi dans le réel pays de destination.

Enfin, l'acte par lequel le lieu de destination est déterminé, soit la fiche informative des dates, heures et destination du renvoi notifié aux étrangers par l'Office des étrangers, n'est pas attaquant devant les instances juridictionnelles. Aucun recours n'est prévu à cet effet.

Or, lorsqu'est en jeu un des droits consacrés par la Convention européenne des droits de l'Homme, le justiciable doit pouvoir bénéficier d'un recours effectif au sens de l'article 13 de la CEDH. Et, lorsque l'un des droits fondamentaux en question est un droit ne souffrant aucune dérogation selon l'article 15 de la CEDH, soit les droits consacrés par les articles 2 et 3 de la CEDH, le justiciable doit pouvoir les invoquer à tout moment pour autant qu'il expose un grief pas manifestement non fondé.

Pour cette raison il est demandé d'écarter l'application du délai de 10 jours ouvert à l'article 39/82, §4, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 ou à tout le moins de considérer qu'une décision implicite de refoulement a été prise une fois que la destination de renvoi a été notifiée

à la requérante, soit en date du 5 septembre 2024, jour où la requérante a été escortée au vu de son envoi vers la Serbie et que le délai prescrit à la disposition précitée ne court qu'à partir de ce moment-là. Et ce dans le respect du principe de la hiérarchie des normes qui impose l'écartement des dispositions nationales contraires aux dispositions de la Convention européenne des droits de l'Homme.

En ce sens, le présent recours doit tout de même être déclaré recevable ratione temporis et il est alors demandé à Votre Conseil de suspendre l'exécution de la mesure concernée aux fins de statuer sur le présent recours utilement en application de l'article 39/70 de la loi du 15 décembre 1980.

Enfin, la Cour européenne des droits de l'Homme a récemment indiqué se prononcer prochainement sur l'absence de recours effectif allégué dans de telles circonstances dans le cadre d'une affaire similaire (pièce 2).”

2.7. Blijkens haar betoog is verzoekster van oordeel dat de wetbepaling betreffende de beroepstermijnen buiten toepassing moet worden verklaard indien hogere rechtsnormen dit vereisen. Volgens verzoekster kon zij slechts op het ogenblik van de daadwerkelijke tenuitvoerlegging weten dat zij naar Servië zou worden teruggedreven, terwijl een dergelijke terugdrijving naar haar oordeel een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij beweert dat zij eerder niet in de mogelijkheid verkeerde een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid of een vordering tot gewone schorsing in te dienen omdat het land van bestemming volgens haar onbekend was waardoor er sprake zou zijn van een schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uit artikel 13 van het EVRM.

2.8. Het standpunt van verzoekster komt er in wezen op neer dat de overmacht erin bestaat dat zij onmogelijk kon achterhalen dat het land van bestemming van de terugdrijvingsbeslissing zou samenvallen met het land van waaruit zij het Schengengebied inreisde vooraleer haar in Zaventem de toegang tot het grondgebied werd geweigerd. Deze vermeende onduidelijkheid kan echter onmogelijk als overmacht worden gekwalificeerd. Verzoekster zelf is immers het best geplaatst om duidelijkheid te scheppen over haar land(en) van nationaliteit, eventuele landen van eerder verblijf en de transitlanden waar zij passeerde alvorens zich te presenteren aan een buitengrens van het Schengengebied.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat verzoekster op 28 juni 2024 vanuit Turkije naar Servië reisde en op 2 juli 2024 met vlucht JU 272 (AirSERBIA) vanuit Belgrado naar Zaventem kwam. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van 13 maart 2024, maar zij toont niet aan dat haar situatie hiermee kan worden gelijkgesteld. In het door verzoekster geciteerde arrest had de vreemdeling zich bediend van een vervalst reisdocument (RvV 13 maart 2024, nr. 303 144), terwijl aan verzoekster de toegang werd geweigerd omdat zij “(...) een visumplichtige nationaliteit (verklaart) maar (...) niet in het bezit (is) van een geldig visum of machtiging tot verblijf”. Bovendien werd in het door verzoekster aangehaalde arrest (ook) onderzocht of er redenen waren om aan te nemen dat de betrokkene in het land waar hij als passagier aan boord was gegaan (Saoudi-Arabië) een onmenselijke of vernederende behandeling riskeerde. In casu is er geen sprake van

vervalsing en werd enkel vermoed dat verzoekster zich zou hebben bediend van een Roemeens paspoort, maar zij ontkende dit ter gelegenheid van haar interpellatie door de grenspolitie en verklaarde onmiddellijk Syrische te zijn en niet over reis- of identiteitsdocumenten te beschikken. Uit camerabeelden was echter gebleken dat zij als passagier was uitgestapt uit een vlucht die afkomstig was van Belgrado.

De Raad ziet niet in waarom het voor verzoekster onmogelijk was om binnen de door de wet voorziene beroepstermijn alle mogelijke bezwaren te formuleren, zowel in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, als in geval van een teruggedrijving naar het (transit-)land van waaruit zij de Schengenzone was ingereisd of het land waar zij, desgevallend, voor het eerst aan boord ging bij een (private) vervoerder.

2.9. Louter ten overvloede stipt de Raad aan dat verzoekster in haar eerste en enig middel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM. Hierbij wordt onder andere verwezen naar de Servische migratiewetgeving die voorziet in detentie en eventuele bestraffing van vreemdelingen die zich zonder geldige documentatie ophouden op het Servische grondgebied en naar de slechte omstandigheden in de Servische detentiecentra, die wordt beschreven in het zogeheten AIDA-rapport en in stukken van het Europees comité ter voorkoming van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster toont evenwel niet aan dat de Servische regelgeving, die illegale binnenkomst en illegaal verblijf sanctioneert, automatisch strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Verzoekster toont evenmin aan dat zij bij aankomst in Servië meteen zal worden gedetineerd. Uit niets blijkt dat het voor haar onmogelijk zou zijn om zich ofwel in Servië, indien zij dit zou wensen, vluchteling te verklaren of vanuit Servië door te reizen naar een land waar zij wel een verblijfsrecht geniet. Uit de beschikbare gegevens blijkt immers dat verzoekster op 28 juni 2024 vanuit Turkije naar Servië reisde en op 1 juli vanuit Belgrado naar Zaventem. Verzoekster toont niet aan dat zij bij haar eerdere passage in Servië werd gedetineerd, hoewel zij enkele dagen doorbracht op het Servische grondgebied. Er blijkt niet dat er sprake is van een schending van hogere rechtsnormen aangezien de grieven van verzoekster gestoeld op artikel 3 van het EVRM in geval van een teruggedrijving naar Servië *prima facie* niet kunnen overtuigen.

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid is niet ontvankelijk *ratione temporis*. De exceptie van niet-ontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, is gegrond.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. VAN DER WEL, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

E. VAN DER WEL

F. TAMBORIJN